

I. helyezett

'Dungó' 12.f

1. Vers

Megannyi szenvedés után tudtam csak talpra állni,
Sok idő kellett, hogy szememet kinyitva megtanuljak látni,
Sok esés, bukás után a helyes úton járni,
A rossz után mindig csak a jóra várni.

Rímbe foglalom minden érzelmem,
A világ körülöttem erre késztetett,
Hogy kiadjam magamból a vad éneket,
Hiába szívjátok már a véretem.

Barátaim, akik segítenek talpon maradni,
Ők soha sem fognak ellenem kavarni,
Miattuk érzem, hogy lehetek valaki,
Értük az életem önként adatik.

Kamu barátok jönnek-mennek az életben,
Egy senkik az ilyenek az én szememben,
Nem hajtja más őket, csakis az érdek,
Ha nem a pénzed kell, akkor a szíved.

A múltat lezárom, a jelennek élek,
A jövőt tervezem, ez most véték?
Élek, és végig csak remélek,
Majd meghalok ha ezt hozza az élet..

2. Vers

Kiülök a Duna-partra ha nem érzek örömet,
Egyedül, magányosan megiszom a sörömet,
Elképzelem, hogy milyen is lennék boldogan,
És hogy magamnak irányítom a sorsomat,
De tudom, hogy ez csak egy apró gondolat,
Nem kergetheti el minden egyes gondomat,
Így csak nézem az egyre fodrozódó vizet,
Elvesztem lassan a magamba vetett hitet...